

1928

J. Č.: " Narodil jsem se 18. května roku 1928 v Roztokách u Jilemnice v Podkrkonoší....Tak k 18. květnu je v kalendáři bylo napsáno: Otelila se nám Bělka, narodil se nám syn, jmenuje se Josef."

1938 Mnichov

J. Č.: „... no pak jsem teda prožíval ten Mnichov jako malý kluk, tomu jsem celkem nerozuměl, ještě ale viděl jsem, že se něco hrozného stalo. Právě ta vesnice, ve které se narodila matka, s celým tím pásem přešla k Německu a my jsme žili v protektorátu, byl to teda jiný způsob života, především v tom, že i v té vesnici se začali objevovat lidé, bylo jich velmi málo, kteří prostě najednou měli pro ty Němce pochopení, říkalo se jim kolaboranti, že. A samozřejmě to pro naši rodinu to nebylo nic podobného....“

1948 Komunistický převrat, student Čermák je v 1. ročníku FF UK

J. Č.: „My jsme byli ten šťastnej poslední nereformovaný ročník, pak už přišla ta reforma Nejedlého,(pozn. duben 1948), kde už byli studenti rozděleni do kroužků. Ti vedoucí kroužků byli zároveň političtí pracovníci, lidé prověřeni, pokud to nebyli přímo estébáci. Měli za úkol taky přesvědčovat, abychom se i my polepšili politicky nebo abychom politicky vyrostli. Za mnou chodil takovej obtloustlej, on nebyl moc chytřej a já jsem ho vždycky přivedl do rozpaků“

následuje kolektivizace vesnice, Čermákovi přišli o statek, tatínek měl problémy se srdcem, maminka byla přinucena pracovat v JZD, což ji nakonec stálo život

J.Č.: ...“když přišli agitátoři lámat nás do JZD. Já jsem v té době už byl na fakultě a samozřejmě jim šlo o to, aby zlomili otce a on se přihlásil za člena. Nějaká dlouhá rezistence tam nebyla možná, protože by mu hrozil kriminál. On totiž už byl nemocný v tu dobu, a tak se stalo, že se z něj stal nešťastný důchodce, který seděl před tím svým statečkem, opřený takhle o hůl a díval se, jak tam choděj lidi na to pole. Maminka měla daleko horší osud. Protože se vědělo, že umí pracovat a ráda pracuje, stala se takovým objektem denní pozornosti tzv. desítkáře, člověka, který obcházel a vždycky honil ty lidi na pole. Naši vzdorovat tomu nemohli, tomu proudu, protože tam nebyla síla, takže to odnesla maminka a odnesla to vlastně i svým životem, protože na podzim v tom roce 69 ona měla nějakou chřipku nebo anginu nebo co to bylo. Venkovští lidé nejsou moc citliví na to a pokud možno dělají tak dlouho, dokud to jenom jde. Přišel tento muž, ona mu řekla, že je jí špatně, on za chvíli přišel znovu, napotřetí řekl: “ Bude tam taky vaše sestra.” Tak ji k tomu dovedl a ona za týden na to zemřela.“

1968 v Odeonu

J. Č.: „To bylo na konci toho Pražského jara, v redakci Odeonu vypukla vzpoura, ale obrovská, že právě ti lidé, kteří pracovali na těch textech říkali: „Tady je tolik trubců, který jenom říkají, co jim řekl šéfredaktor a šéfredaktorovi. Já jsem v tom roce 68, ke konci Pražského jara, když tam vypukly ty vošklivé boje, jedny – to bylo pro ně málo peněz, druhý zase všelijaký osobní důvody, tak mně bylo nabídnuto přejít do Akademie věd, kde se zřizoval ústav pro německou literaturu a já jsem dělal v té době už Kafku, což je mé životní téma, měl jsem dojednané, že tam budu zástupcem vedoucího. Na konci roku 1968 přišel ředitel s šéfredaktorem, kterej šel do důchodu, jestli bych se přihlásil do konkursu.... A já jsem to v roce 1969 vyhrál, z pěti jsem dostal čtyři hlasy. To už měl Odeon venku renomé, ročně nám chodilo 1 000 až 1 200 knih z nakladatelství celého světa.

1989 Po roce 1989 Odeon neobstál v nových podmínkách a roku 1994 vstoupil do likvidace

J. Č.: „ Odeon skončil, já jsem odcházel v tu dobu do důchodu, protože jsem měl penzijní věk. To byla tedy smutná záležitost, nejlepší naše nakladatelství, bezesporu..., prostě vyskytli se ctižádostivci, jeden ten člověk způsobil v jednou nakladatelství nějakou škodu, tím že objednal špatný internetový krámy a musel odejít, tak přišel k nám, protože tam měl kamaráda, kterej mu vyšlapal cestičku, ten tam začal do lidí vnášet, jak se to musí udělat, aby se to všechno změnilo, nakonec se stalo to, že takový podnik ztroskotat!

2018

Náš pamětník oslavil devadesátiny uprostřed své bohaté rodiny (21 členů) a kývl souhlasně na práci v Post Bellum, čímž obohatil nás.

Autor: Honza

1928 Rok narození pana Čermáka

Josef Čermák: „Narodil jsem se 18. května roku 1928 v Roztokách u Jilemnice v Podkrkonoší....Tak k 18. květnu v kalendáři bylo napsáno: Otelila se nám Bělka, narodil se nám syn, jmenuje se Josef.“

1938 Mnichov

Josef Čermák: „No, pak jsem teda prožíval ten Mnichov jako malý kluk, tomu jsem celkem nerozuměl, ale viděl jsem, že se něco hrozného stalo. Právě ta vesnice, ve které se narodila matka, s celým tím pásem přešla k Německu, a my jsme žili v protektorátu, byl to teda jiný způsob života, především v tom, že i v té vesnici se začali objevovat lidé, bylo jich velmi málo, kteří prostě najednou měli pro ty Němce pochopení, říkalo se jim kolaboranti, že. A samozřejmě to pro naši rodinu to nebylo nic podobného

1948 Komunistický převrat, student Čermák je v 1. ročníku FF UK

Josef Čermák: „My jsme byli ten šťastnej poslední nereformovaný ročník, pak už přišla ta reforma Nejedlého (pozn. duben 1948), kde už byli studenti rozděleni do kroužků. Ti vedoucí kroužků byli zároveň političtí pracovníci, lidé prověřeni, pokud to nebyli přímo estébáci. Měli za úkol taky přesvědčovat, abychom se i my polepšili politicky nebo abychom politicky vyrostli. Za mnou chodil takovej obtloustlej, on nebyl moc chytřej a já jsem ho vždycky přivedl do rozpaků“

následuje kolektivizace vesnice, Čermákovi přišli o statek, tatínek měl problémy se srdcem, maminka byla přinucena pracovat v JZD, což ji stálo ži

Josef Čermák: „Když přišli agitátoři lámat nás do JZD, já jsem v té době už byl na fakultě, a samozřejmě jim šlo o to, aby zlomili otce a on se přihlásil za člena. Nějaká dlouhá rezistence tam nebyla možná, protože by mu hrozil kriminál. On totiž už byl nemocný v tu dobu, a tak se stalo, že se z něj stal nešťastný důchodce, který seděl před tím svým statečkem, opřený takhle o hůl a díval se, jak tam choděj lidi na to pole. Maminka měla daleko horší osud. Protože se vědělo, že umí pracovat a ráda pracuje, stala se takovým objektem denní pozornosti tzv. desítkáře, člověka, který obcházel a vždycky honil ty lidi na pole. Naši vzdorovat tomu nemohli, tomu proudu, protože tam nebyla síla, takže to odnesla maminka a odnesla to vlastně i svým životem, protože na podzim v tom roce 69 ona měla nějakou chřipku nebo anginu nebo co to bylo. Venkovští lidé nejsou moc citliví na to a pokud možno dělají tak dlouho, dokud to jenom jde. Přišel tento muž, ona mu řekla, že je jí špatně, on za

chvíli přišel znovu, napotřetí řekl: “ Bude tam taky vaše sestra.” Tak ji k tomu dovedl a ona za týden na to zemřela.

1968 v Odeonu

Josef Čermák: „To bylo na konci toho Pražského jara v redakci Odeonu vypukla vzpoura, ale obrovská, že právě ti lidé, kteří pracovali na těch textech, říkali: „Tady je tolik trubců, který jenom říkají, co jim řekl šéfredaktor a šéfredaktorovi zase, co jsme řekli my“, A tak se to vyčistilo. Na konci roku 1968 přišel ředitel s šéfredaktorem, kterej šel do důchodu, jestli bych se přihlásil do konkursu.... A já jsem to v roce 1969 vyhrál, z pěti jsem dostal čtyři hlasy. To už měl Odeon venku renomé, ročně nám chodilo 1 000 až 1 200 knih z nakladatelství celého světa. Ti lidi tam byli šťastný a do dneska mám kolem sebe nějaký vzkazy, scházíme se, pokud je čas

Já jsem v tom roce 68, ke konci Pražského jara, když tam vypukly ty vošklivé boje, jedny – to bylo pro ně málo peněz, druhý zase všelijaký osobní důvody, tak mně bylo nabídnuto přejít do Akademie věd, kde se zřizoval ústav pro německou literaturu a já jsem dělal v té době už Kafku, což je mé životní téma, měl jsem dojednané, že tam budu zástupcem vedoucího. Na konci roku 1968 přišel ředitel s šéfredaktorem, kterej šel do důchodu, jestli bych se přihlásil do konkursu.... A já jsem to v roce 1969 vyhrál, z pěti jsem dostal čtyři hlasy. To už měl Odeon venku renomé, ročně nám chodilo 1 000 až 1 200 knih z nakladatelství celého světa. Ti lidi tam byli šťastný a do dneska mám kolem sebe nějaký vzkazy, scházíme se, pokud je čas

1989 po roce 1989 podnik neobstál v nových podmínkách

Josef Čermák: „ Odeon skončil v roce 90, já jsem odcházel v tu dobu, protože jsem měl penzijní věk. To byla tedy smutná záležitost, nejlepší naše nakladatelství, bezesporu, prostě vyskytli se ctižádostivci, jeden ten člověk způsobil v jednu nakladatelství nějakou škodu, tím že objednal špatný internetový krámy a musel odejít, tak přišel k nám, protože tam měl kamaráda, kterej mu vyšlapal cestičku, ten tam začal do lidí vnášet, jak se to musí udělat, aby se to všechno změnilo, nakonec se stalo to, že takový podnik ztroskotál!

2018

Náš pamětník oslavil devadesátiny uprostřed své bohaté rodiny (21 členů) a kývl souhlasně na práci v Post Bellum

